

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •
ILLUSTRERADT MAGASIN

STEGEBORG. — AMATÖRFOTO. V. SÖDERBERG, MALMÖ.

21:STA ÅRG.

DEN 27 JUNI 1920

N:o 39

Foto. Reimers, Gäfle.

Robert Nordin

Klubb: Bragt Sällskapet.

Få länder hava förmånen äga ett sparbanksväsen, som i soliditet eller omfattande medelsförvaltning förmår mäta sig med Sveriges. Man får gå årtionden tillbaka för att anträffa någon sparbank av den gamla egentliga typen, som på grund av oredlighet eller vårdslöshet råkat i betalningssvårigheter, och detta, fastän den inspektion, som övats från statens sida över sparbankernas verksamhet, i allmänhet icke varit synnerligen ingående. Stortad har också sparbankernas utveckling varit. Medan insättarnes antal år 1860 uppgick till sammanlagt endast 187,675 i samtliga sparbanker med en behållning av 27,3 mill. kr. och fonder på ej fullt 2,1 mill. kr. hade det femtio år senare stigit till 1,560,317 med en behållning av 808,8 mill. kr. och fonder på 67,9 mill. kr. och år 1918 ytterligare uppgått till 2,106,880 med en behållning av 1,623,7 mill. kr. och fonder på 101,7 mill. kr. Frågar man efter orsakerna till denna glänsande utveckling, skall det icke bestridas, att i många fall en väsentlig del av åren därför tillkommer stiftare, huvudmän och styrelseledamöter, men det bör därjämte framhållas, att huvudförtjänsten därför dock nog tillkommer den ytterligt plikttrogna, oegennyttiga och vak samma tjänstemannakår, vars medlemmar ända tills de sista åren oftast dolt sin ledande ställning bakom sparbankskamrerarens blygsamma titel, ehuru de väl så mycket som många andra kunnat göra skäl för benämningen bankdirektörer. Bland dessa det svenska sparbanksväsendets främsta män intager den man, vars bild H. 8. D. med hänsyn till hans nyss inträffade 75-årsdag i detta nummer återgiver på första sidan, ett bland de mest bemärkta rummen.

Carl Robert Nordin är född i Ofvansjö församling av Gävleborgs län den 7 juni 1845 och son av expeditionsfogden Lars Petter Nordin samt dennes maka Maria Runer. Redan vid unga år kom han till Gävle, där han efter att ha åtnjutit undervisning vid stadens allm. läroverk år 1862 vann anställning vid Lindahl & Runers mekaniska verkstad till en början i egenskap av kassör, men sedermera som kamrer. I denna ställning kvarstod han ända tills det år 1887 för Gävle stads sparbank gällde att skaffa en efterträdare till dess förutvarande ledare, fabrikör G. E. Küsel och blickarne föllo på Nordin. Som det särskilt framhålles i sparbankens jubileumsskrift, gjorde styrelsen därmed ett synnerligen gott val. Med den organisatoriska talang, som för Nordin är utmärkande, dröjde det icke länge, förr än han förvandlat sparbanken till en mönstersparbank, vars enkla och rediga bokföring och praktiska anordningar för vinnande av kontroll och överskådlighet togs till föredöme av ett stort antal andra sparbanker. Icke minst tack vare sin verkställande direktörs energiska arbete kunde sparbanken år 1899 flytta in under eget tak i en byggnad, som räknas till den norrländska ståthållarstadens mästa monumentala. Och i jämnbredd med sina yttre förhållanden växte sparbanken till sin verksamhetsomfattning. År 1889 hade den räknat 8,363 insättare med en behållning av 3,580,439 kr. och en reservfond av 204,926 kr. År 1917, det sista för vilket statistik varit oss tillgänglig, uppgick däremot antalet insättare till 28,225 med en behållning av 12,871,776 kr., en reservfond av 915,887 kr. och en pensionsfond av 222,436 kr. Det är siffror, som tala, och sparbankens styrelse har och vid upprepade tillfällen genom hedersgåvor och annorledes lagt i dagen sin tacksamhet för det nitiska och framgångsrika arbete Nordin utfört i sparbankens tjänst.

I sammanhang härmed må nämnas, att Nordin år 1900 var en av initiativtagarna till sparbanksföreningen, i vars styrelse han omedelbart invaldes och fortfarande har säte.

Förutom åt sin tjänst i sparbanken har Nordin ägnat tid och intresse åt huvudsakligen två verksamhetsområden: fattigvården och det frivilliga skytteväsendet.

I arbetet inom fattigvården har han deltagit alltsedan år 1890, samma år som han valdes till ledamot av stadsfullmäktige. Tack vare hans initiativ och okuvliga energi blev Gävle det stadssamhälle i Sverige, inom vilket det s. k. Elberfeldsystemet med frivilliga vårdare först genomfördes. Vid sekelskiftet valde fattigvårdsstyrelsen honom och till ordförande, en förtroendepost, som han fortfarande innehar och sålunda genom två årtionden beklätt. Även i många andra avseenden än det nämnda bär Gävle fattigvårds utveckling under denna långa tidsperiod vittne om Nordins ständiga tillgänglighet för alla nyttiga och tidsenliga reformer. Han har sålunda bidragit till ordnandet av sinnessjukvården på fattiganstalten och påskyndat uppförandet av barnhem och ålderdomshem.

Medan denna Nordins verksamhet haft mera lokal betydelse, ha hans insatser på skytterörelsens område varit av beskaffenhet att tilldraga sig uppmärksamhet i hela riket. Redan i den gamla skarpskytterörelsen på 1860-talet var han med först som menig man i ledet och längre fram som överbefälhavare för Gävle skarpskytteförening. I skarpskytterörelsens motgångsdagar hörde han till dem, som varken fällde modet eller sveko fanan, och då skytteväsendet under intryck av boerfolkets ihärdiga försvar mot den brittiska övermakten under förra seklets sista år gick en renaissance till mötes, tog han initiativet till den gamla skarpskytteföreningens ombildande till en modärn skytteförening utan exercisövningar. Bland rikets skytteföreningar kom Gävle stads tack vare Nordin snart att intaga ett av de mest bemärkta rummen. Ständigt var han på färde med organisationsreformer och tekniska förbättringar, som kommo hela landets skytterörelse till godo. Han hade sålunda förmåsta förtjänsten av det sinnrika kortsystem, det s. k. Gävle-systemet, som på sin tid blev revolutionerande inom skytte tekniken. Vidare var det han, som utexperimenterade de s. k. ridå- och siledstavlor i skottsäker blinding, utan vilka tidsbesparande anordningar man numera ej gärna kan tänka sig någon större skytteävlan. Överhuvud kommo såväl Gävle frivilliga skarpskytteförening som Gävleborgs läns skytteförbund tack vare Nordins ledning i ett rykte för monstergillhet vid alla skjutävlingsanordningar, som föranledde, att de togos till föredömen på många andra håll i landet. Båda dessa skytteorganisationer ha hedrat sin mångårige ledare genom att tilldela honom sina hedersmedaljer i guld.

Efter reformeringen av det frivilliga skytteväsendets organisation år 1903 invaldes Nordin i skytteförbundens överstyrelses verkställande utskott, inom vilket han hört till de mest initiativrika och verksamma krafterna. Även överstyrelsen har tilldelat honom sin hedersmedalj i guld.

I detta sammanhang må tilläggas, att Nordin även tagit en verksam del i Röda korsets arbeten. Han organiserade Röda korsets gävleavdelning redan för ett tiotal år sedan och är allt fortfarande dess sekreterare och förtroendeman.

Bland övriga uppdrag som bankdirektör Nordin innehar äro att nämna styrelseledamotkap i Sala—Gysinge—Gävle järnväg samt direktörskapet i det allmännyttiga aktiebolaget Gävle arbetarebostäder.

Lika stor och omfattande som hjärtligt känd var den hyllning, som kom den levnadsfriske, alltjämt av åren oberörde sjuttiofemåringen till del på hans bemärkelsedag. Bland de hedersbevisningar, som då ägnades honom må nämnas, att han i extra ordenskapitel utnämndes till kommandör av Vasa-orden.

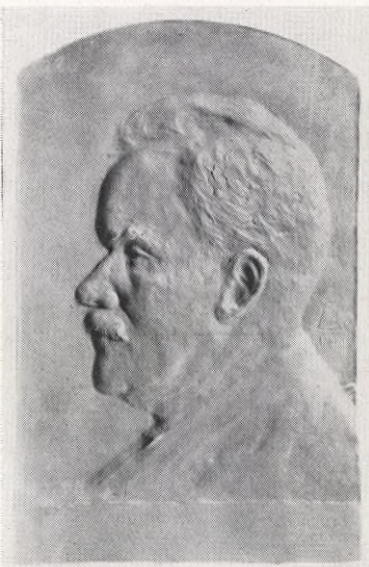

Efter fotograf. Kliché: Bengt Sjöbergparre.
TILL SVEN RINMANS MINNE. 200-årsdagen av "den svenska bergshanteringens faders" födelse, den 12 juni, högtidlighålles i Eskilstuna.

Tvåhundraårsminnet av den svenska bergshanteringens faders, *Sven Rinman*, födelse firades den 12 juni i Eskilstuna framför det därstädes år 1833 av Bruks societeten resta minnesmonumentet. Högtidligheten inleddes med sång av en manskör och kranse nedläggning. Bland kranarna märktes särskilt en "från minnesgoda ättlingar", nedlagd av chefredaktören för Stockholmstidningen Erik B. Rinman. I samband med 200-årsminnet av den märklige föregångaren på vår svenska bergshanterings område har Järnkontoret låtit utgiva en minnesteckning över hans liv, författad av skriftställaren fil. dr. Carl Forsstrand.

Vid årsavslutningen å Södermalms Högre Allm. Läroverk i Stockholm den 7 juni överlämnades till skolans mångårige, nu avgående rektor *Olof Örtenblad* av förutvarande lärjungar en plakett med rektor Örtenblads porträttbild modellerad av doktor F. Berlinde och gjuten vid Otto Meyers konstgjuteri. Även på annat sätt blev rektor Örtenblad föremål för tacksam hyllning från alumnernas sida. Nuvarande elever vid skolan överlämnade sålunda ett dyrbart silverfat med inskription och läroverkets bild

ingraverad. Professor Oscar Montelius, skolans inspektor, uttalade å föräldrars, lärares och lärjungars vägnar ett varmt tack till rektor Örtenblad för hans vackra arbete i undervisningens tjänst.

Efter fotograf. Kliché: Bengt Sjöbergparre.
PLAKETT ÖVERLÄMNAD TILL REKTOR O. ÖRTENBLAD vid avskedet från Södermalms högre allmänna läroverk i Stockholm.

På Salon des Artistes français i Paris utställer f. n. den kända svenska skulptriksen *Iida Mattson* en mycket uppmärksammas grupp, benämnd *Drömmen: när jag blir stor*. Gruppen, avslutades 1914 just i det brännande ögonblick under början av kriget då Paris var svårast hotat och ateliererna i de flesta fall utrymdes av konstnärerna. Efter 5½ års väntan har den undgängömda gruppen

Efter fotograf. Kliché: Bengt Sjöbergparre.
MINNESVÅRD ÖVER JÄGMÄSTARE C. G. NORÉEN I HALMSTAD, skaparen av Galgberget, stadens vackra folkpark. Vården avtäcktes den 19 juni.

pen uppställd på Salon des Artistes, där den som sagt tilldragit sig en stor och berättigad uppmärksamhet.

Ett monument över jägmästaren *C. G. Noréen* är ämnad att avtäckas den 19 juni å den av honom skapade vackra folkparken Galgberget i Halmstad. Vid högtidligheten skall landshövding Carl Hederstierna tala.

Efter fotograf. Kliché: Bengt Sjöbergparre.
"DRÖMMEN: NÄR JAG BLIR STOR", GRUPP AV IDA MATTON, den framstående svenska bildhuggarinnan. Konstverket är exponerat å årets Salon i Paris.

TILL KONUNG GUSTAFS FÖDELSEDAG DEN 16 JUNI. KONUNGEN PÅ LJUNGBYHED. Närmast bakom H. M. synas fr. v. general Ugglå, generallöjtnant von Matern (i dagarne avliden), överste von Platen och förste hovstallmästaren Rosenblad. Efter en icke förut reproducerad foto. av Blomgrens Atelier, Klippan.

Kommittén för Nationalinsamlingen till kronprinsessan Margaretas minnesfond avsånde den 14 juni till kronprinsen på Solfero en ytterst konstnärligt textad adress med uppgift om det hittillsvarande resultatet av insamlingen, till kronprinsessan Margaretas minne, 1,257,000 kronor. Adressen, som är utförd hos Aktiebolaget Bröderna Lagerström och bunden i vacker djupblå marokkäng med guldtryck samt undertecknad av medlemmarna i insamlingskommitténs arbetsutskott, professorskorna Agda Montelius och Ann Margret Holmgren samt fröknarna Signe Bergman och Signe Jacobsson, torde alltså framkomma till sin bestämmelseort den 15, kronprinsens bröllopsdag. Tjänstgörande kammarherren har på förhand underrättats om avsändandet samt om kommitténs önskan att icke på denna dag störa kronprinsen genom ett personligt överlämnande av adressen.

Det högtidliga överlämnandet av minnesfonden kommer att ske först i höst genom en särskild deputation. Ännu pågår insamlingsarbetet och man väntar att fonden slutligen skall komma att uppgå till en och en halv miljon kronor. Det kommer som bekant att överlämnas åt kronprinsen att bestämma vartill den sedan skall användas.

Pressfoto. Klische: Ernst Sjögrenparre.
GREVE COLLI DI FOLIZZANO,
Italiens nye minster vid Svenska Hovet.

Vidst. bild:
KRONPRINSESSAN MARGARETAS
MINNESFOND. Den till Kronprinsen
överlämnade adressen.

TILL
H. K. H. KRONPRINSEN
AV SVERIGE
GUSTAF ADOLF

EN OERSÄTLIGA FÖRLUST SOM GENOM
KRONPRINSESSAN MARGARETAS BORTGÅNG
DRABBAR EDERS KÄRLIGA HOGHET, HAR
SVERIGES FOLK KÄNT SOM SIN EGEN.
HOS MÅNGA SVENSKA KVÄNNOR UPTITTOD
DÄRFÖR SMERLEKANT EN ÖNSKAN ATT I
HANDLING PÅ VISA SIN DJUPT MÄRKANSLA MED DE NÄRMAST
SÖRJANDE OCH ATT PÅ ETT VÄRDETT SATT FÖR FRAM-
TIDEN HUGFASTA DEN AVHÄLLNA FURSTENDOMS MINNE
SÅ TILLKÖR KVÄNNORNAS NATIONALLINSAMLING FÖR
KRONPRINSESSAN MARGARETAS
MINNESFOND

I HJELA SVERIGES LAND VANN DENNA TANKE EN ÖGON-
BEKLIGG OCH SÄLLSPORD GENKLANG. FRÅN ALLA
SAMHÄLLSGRUPPER FÖRELLIGGA VITNESBÖRD OM MED
VILKEN GLÄDJE GAVARNA HA LÄSNAT SINA BIDRAG.

VI ANHÄLLA VÖRSÄMT ATT TILL EDERS KUNGLIGA HOG-
HET PÅ ÖVERLÄMNA KRONPRINSESSAN MARGARETAS
MINNESFOND OCH ATT EDERS KUNGLIGA HOGHET VILLE

TRÄFFA SÅDANA BESTÄMMELEK ANGÄRENDE FONDENS
FÖRVAJTNING ATT DESS AVKASTNING KOMMER TILL
ANVÄNDNING FÖR FRAMJÄNDI AV INTRINNES SÖLKA
SÄRSKILT LÖGAT KRONPRINSESSAN OCH HJARTAT

DENNA FOND HAR VITNES OM ATT DET LÖNVERE SOM UT-
FÖRTS AV SVERIGES KRONPRINSESSAN ENDRÉ DE EDITION AR
SOM FÖRELLITTE SEAN DEN 11 JUNI 1905, ÅR FÖLLEDA AV TEST.
ÖAVLÄTTELE KÄRLIGSÄRRE, STÅR DJUPT INDRIT I FOL-
KETS HJERTAN OCH ATT DEN SU BORTGÅENDE FURSTINNAS
ET ALLSÄMT GENOM SITT I VÄRT UTAN SLETT FÖRE-
DE FÖRELLER TILL VÄLSÖNELSE FÖR VÄRT LAND OCH ISJK.

INSAMLINGEN HAR TELLS DATO I STORA OCH SMA BEIRAG
LÄMNAT ETT RESULTAT AV KRONOR I 1 257 000.
EN MILLION TVÅHUNDRA SJUTTIO
FEMTUSEN SEXHUNDRA
SOM TELLS VIDARE FINSK INSATTA ÅRANK DÅ MÅNGA INNSK-
LINSKRETTOR HJEREND AV TROVÄRKA TROSK OCH FÖRORA AV-
STÄNEN ANNU ICKE IBUNDT REDOVISAS, BEISA VI ATT FÖRST
I HÖST PÅ EN SAMLAD BEMDA TILL EDERS KUNGLIGA HOGHET
ÖVERBERINGA KRONPRINSESSAN MARGARETAS MINNESFOND.

STOCKHOLM DEN 14 JUNI 1910

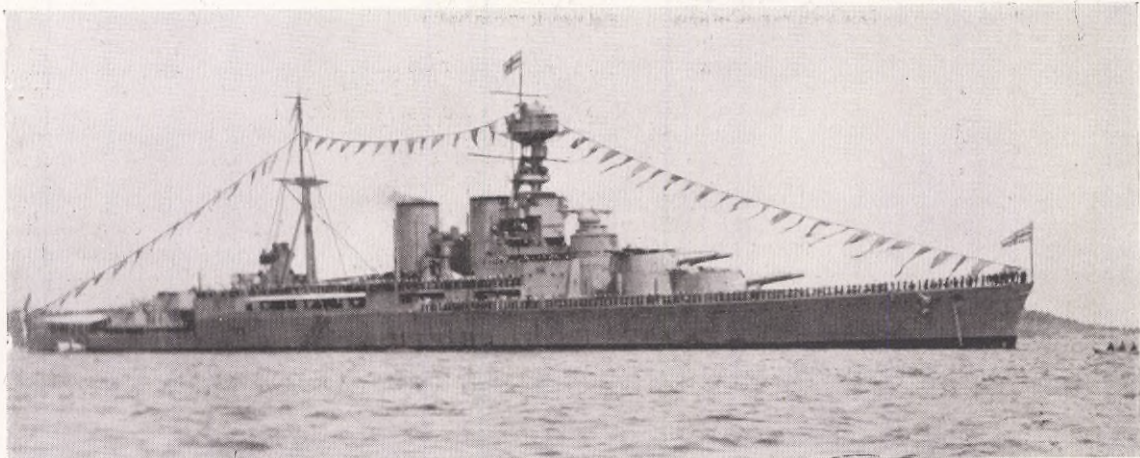
KOMMITTEN FÖR KRONPRINSESSAN
MARGARETAS MINNESFOND
DESS ARBETSUTSKOTT

Agda Montelius *Ann Margret Holmgren*
Signe Bergman *Signe Jacobsson*

Efter fotografier

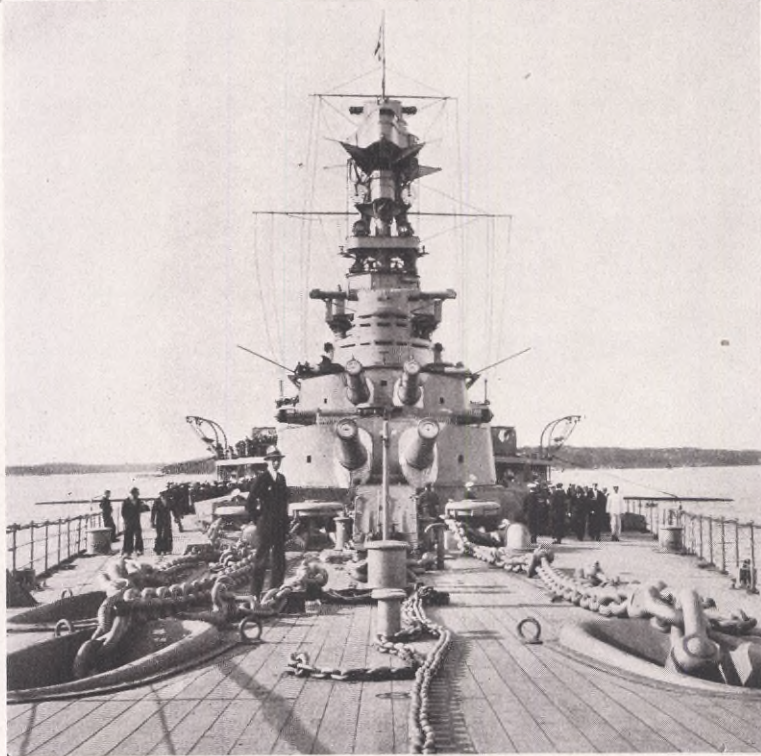
Klische: Ernst Sjögrenparre

FRÅN DET ENGELSKA ESKADERBESÖKET.

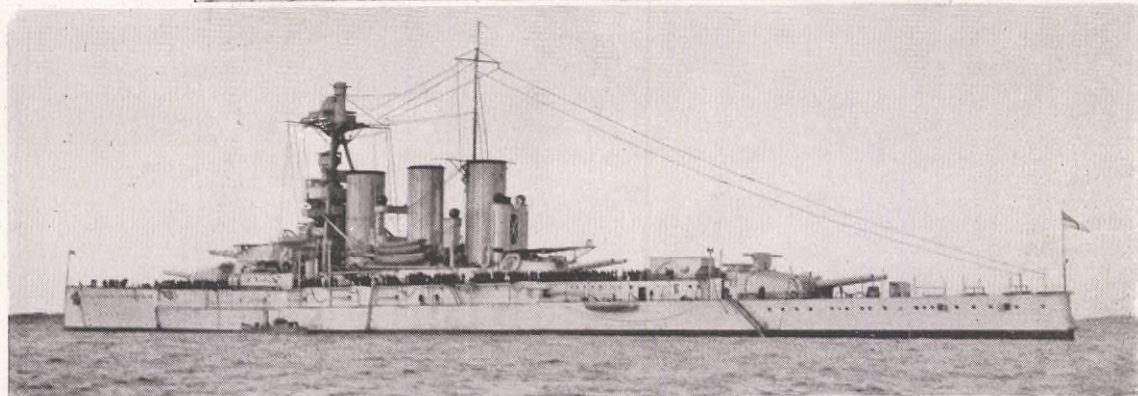
DE TVÅ JÄTTARNE, SLAGKRYS-SARNE "HOOD" (överst) OCH "TIGER" SAMT EN ÖVERBLICK ÖVER

ETT AV DERAS DÄCK. Vår bild av "Hood" togs under H. M. Konungens besök ombord, den 10 juni. I närmast föregående nummer lämnade vi förutom en kort beskrivning av kryssarne redogörelse för det märkliga örlogsmannabesöket, vilket i huvudstaden mottagits med hjärtlig popularitet. För att göra uppfattningen om den oerhörda storleken av särskilt "Hood" mera överskådlig tillägga vi nu endast att den kraft som erfordras, för att denna stälkfästning om 41 200 ton deplacement skall kunna uppnå sina 31 knops fart, är icke mindre än 144 000 hästkrafter d. v. s. flera hästkrafter mera än hela Trollhättefallens kraft f. n.

Det engelska flottbesöket i våra farvatten är numera endast ett märkligt och angenämt minne. Sannolikt skola de som blivit i tillfälle att taga den väldiga örlogsmannen "Hood" i betraktande sent kunna glömma det imponanta och ståtliga intrycket av detta det största fartyg som någonsin sedan urminnes tider flutit på världshaven. Efter oro och örlog ha dessa stolta gäster från det västliga konungariket kommit som manliga bud om sänja och fred och återknyttande av gamla band. Efter Sverige besöket ankrade de engelska slagkryssarne såsom Danmarks gäster några dagar i Sundet, där samtidigt en eskader under amiral Sheppard ankommit med de engelska trupper från Sönderjylland som varit förlagda där under omröstningen.

**BLIV
MEDARBETARE
HVAR 8 DAG**

Efter fotos.

Klicka: Ken. A.-H. Bengt Sjöferrarppe, Sjöhm-Glp.

HERR COLLIANDERS SKUGGA.

FÖR HVAR 8 DAG AV HJALMAR BERGMAN.

NTLIGEN står herr Colliander med båda fötter på skärgårdsbryggan, förblåst, frusen, en smula huvudry men lycklig. Bakom honom vråkas vågorna våldsamt av vinden och den blågröna kristallen krossas till moln av vita skärvor mot strandens granit.

Vinden bollar med skriande mäsar och tårnor, stryker med hårda händer över den bugnande granskogen, sköljer bryggans bruntjärade bräder med störstskurar av skum och pressar den vacklande herr Colliander steg för steg fram mot den kära landbacken.

Det är vår, herr Colliander, sol och vår och vind!

Herr Colliander är icke någon sjöstark man och skärgårdsresan har haft sina besvärligheter. Han har övervunnit dem alla, fast — det är tyvärr sant — icke alltid med bibehållen värdighet. Segelsällskapsuniformen, sydvästen, oljerocken kunde understundom ha uppburits på ett värdigare sätt. Men strunt i det! Han känner fast mark under fötterna; framför honom ligger susande skog, bergssluttningar överdragna med den mjukaste mossan, hagar med nylövade träd, värstrida bäckar, sippor, fåglar, ekorrar, jord-doft, barrdoft, havssälta. Framför honom ligger lekande, ljus, lustig, skålmsk och lurande på upptåg en vårdag i skärgården. En vårdag i herr Collianders liv. En vårdag!

Och herr Colliander är väl rustad. Han medför ej blott den sportmässigt korrekta och praktiska dräkten, som dessutom klär honom och gör honom tio år yngre. Han medför även en jättekörg fylld med alla gommens käraste läckerheter. Den står under gamla Hannas uppsikt och vård. Han medför vidare ännu en korg, i vilken flaskor av olika form och färg lova den törstande strupen en fullgod tröst. Han medför drängen Hansson, som prövad och trogen skall förena en bärares tjänst och en munkänks. Vidare för han med sig fällstolar och hängmattor, kuddar och dynor, kappor och filtar. Herr Colliander är väl rustad. Slutligen, sist att nämna och likväl främst, står bredvid honom kringlusad av fladdrande slöjor och kjolar en flicka, blond och blek, blåögd och vek. En riktig vår-flicka! Fröken Klara, herr Collianders kära.

Han har känt henne ett halvår, prövat hennes kärlek, prövat hennes trohet och funnit dem båda bestå. Det är hans avsikt att med laga vigsel kröna deras förbund; redan vid midsommar kanske. Men idag är det vår och herr Colliander, som är en av arbetets handgångne och oförvitlige män, har beslutat att vara glad och galen och ung. Ty är han det icke i dag, så blir han det aldrig i hela sitt liv, som redan nått middagshöjd. För den skull har han rustat sig väl och står nu på bryggan beredd att göra sitt bästa och njuta som en tok.

Då knuffar honom fröken Klara i sidan, helt lätt. — Va? säger han och vänder sig om. Sol och hav glittrar honom i ögonen. Skärgårdsbåten styr just nu från land, sedan bruset av backslagen tystnat. Ytterst på bryggan, dunkel mot det skarpa ljuset, står den siste passageraren, som tagit i land här. Det är herr Collianders skugga.

Nå se på tusan, muttrar herr Colliander en smula förbryllad. Det är ju min skugga! Jaså han skulle i land här.

Herr Collianders skugga liknar icke någon vanlig skugga. Visserligen står han just nu som en dunkel fläck mot vårhimlens starka ljus, och hans dräkt är mörkt vadmalssgrå. Men ansiktet lyser lång väg av ungdom och rött blod; gestalten är alltför påtagligt kraftig för att leda tanken till någonting så kraftlöst som en skugga. Ställde man dem båda, herr Colliander och hans skugga, bredvid varandra, skulle det

kanske falla en in att kalla herr Colliander sin skuggas skugga.

Att herr Colliander givit honom vedernamnet skugga är ett bevis på hans otacksamhet. Under sjöresan har den vadmalssgrå gång på gång gjort honom viktiga tjänster. Vid frukostbordet var det han, som först lade märke till herr Collianders onaturliga blekhet och som skyndsamt och behändigt lotsade honom ut i det fria. Då herr Colliander snavade över trossen, var det han, som tog honom i fallet. Då herr Colliander tappade sin guldkryckade käpp, var det han, som hindrade den att förrädiskt rulla ut mellan reling och däck. Då vinden tog herr Collianders mössa, var det han som i ett blixtnabbt språng hejdade dess flykt ut över vågorna. Korteligen — varhålst och närhålst herr Colliander hotats av en sjöresas mångfaldiga faror och besvärligheter, hade den vadmalssgrå främlingen skyddande dykt upp vid hans sida. Därav fick han vedernamnet.

Det är en hygglig pojke, säger herr Colliander, som nu har jord och granit under fötterna, det är en riktig hygglig pojke. Lite fjäskig men artig och hjälpsam. Sådan ska ungdomen vara.

Och han viftar leende ett vänligt farväl. Fröken Klara ler och böjer lätt på sitt huvud. Den vadmalssgrå hälsar, allvarlig och artig. Så skiljs herr Colliander från sin skugga.

Vägen bär uppför. Herr Colliander lägger armen kring sin käras liv. Hans kropp har återvunnit sin spänstighet. Han går trots stigningen med raska steg, armen sluter kraftigt kring flickans midja, han nästan bär henne med sig. Uppåt. Bakom dem, långt bakom bära tjänarna de överfulla korgarna, som bägna av livets nödort och överflöd. Herr Colliander kastar en blick över axeln för att se att de följa honom. Han gör ett hastigt överslag och finner, att han medför allt, som kan göra dagen strålände glad och bekymmerslös. Han känner sig stark och ung, minst tio år yngre. Minst tio dammiga arbets-år har han lämnat kvar där hemma på kontoret. Minst tio år!

För herr Colliander hade det varit bättre, om han lämnat tjuv år kvar på sitt kontor, kanske tjugufem.

Herr Colliander och hans kära vandra genom grönskande dalar. Ännu har ju grönskan icke på långt när nått sin fulla pygghet; den är tvärtom rätt sparsam, rätt gles — alldeles som håren på herr Collianders hjässa. Men det är stigande sav i var buske, det är mörknande grönska i vart strå, det är en festlig rödbrun glans över den nyplöjda myllan! Dikena på båda sidor om vägen äro bäddade med striitt strömmande vatten; här och var bildas fall; vattnets glucande, hetsiga, lustiga sorl är en vårsång. Herr Colliander talar om strida bäckar, om ensliga, mosskantade skogskällor, om nyredda fågelbon, om rävarnas vartjut, om ältjurarnas vilda kärlekskamp. En stump poesi dyker plötsligt upp i hans vårbrusande hjärna. Ett skolminne, någonting som han deklamerat på en examensfest för fem och tjuv eller trettio år sedan. Han minns bara två strofer. Han stannar, han håller Klara tillbaka, han deklamerar. Han är en smula blyg men mycket glad åt detta minne, som kom så väl till pass i dag. Ännu finns det en smula poesi i hans själ; kontoret har icke dödat allt. Han deklamerar med nedslagna ögon; då han åter ser upp, iakttar han i Klaras ögon en stor och oförställd förvåning. Han lägger åter armen kring hennes liv och drar henne vidare genom den grönskande dalen. Han skrattar och säger:

— Ja, du tror väl, att jag blivit tokig! Men ser du. Ännu är man inte så alldeles lastgammal. Det är huvudsaken.

Till vänster om vägen ligger den nyplöjda åkern,

skinande fet och fuktig. Till höger en hage. Där växa sipporna och andra vårens örter. Fläckar äro vita, fläckar äro blå, fläckar äro gula.

— Blommor! Blommor! ropade herr Colliander. Obrutna blommor, oplockade blommor, osålda blommor! Tänk dig! Icke schaskiga, falnade sippor till femti öre knippan. Osålda blommor, blommor som ingen rört!

Plötsligt blir han allvarsam; ansiktet får djupa veck, pannan rynkas smärtsamt. Hjärtat börjar dunka. Han överväger, han kämpar med sig själv, han söker fatta ett beslut. Han böjer sakta sina knän, nästan omärkligt; han spänner vaden; han trevar förstulet på lår-muskulerna, provar deras fasthet. Där ligger hagen, här går vägen; mellan dem är ett svalg befäst — diket. Herr Colliander har nyss liknat det vid en flod, och icke utan skäl. Det är ett ovanligt brett dike; ett grågult vatten brusar vilt mellan dess stränder. I herr Collianders ben rycker och knycker det spasmodiskt. Han stannar, han släpper sin kära. Men hon griper honom hårt i armen och frågar, vad han tänker göra.

— Vad jag tänker göra? upprepar herr Colliander med ett bistert löje. Jag tänker hoppa. Släpp mig!

Han gör sig lös, blundar, böjer sina knän. Så ratar han åter på sig och säger smått förgädat:

— Vad tusan! Låt mig ta sats först.

Han tar raskt och beslutsamt ett trettiotal steg tillbaka; när han åter skall vända, kastar han en blick nedåt vägen. Långt borta komma pigan och drängen sävligt och sedesamt traskande med de ljuvliga korgarna. Det är, som det ska vara. Men ännu längre bort, just i vägkröken, skymtar en vadmalsgrå gestalt fram ur gran-grönskan. Det är herr Collianders skugga. Synen verkar på något sätt beklämmande men samtidigt eggande, ytterst eggande. Ingen tid längre för tvekan och överläggning, icke en minut. Nu skall, nu måste det ske! Nu skall herr Colliander hoppa!

Han svänger om på hälen, kröker armarna, knyter krampaktigt hårt sina händer, trycker armbågarna in i sidorna. Så springer han, rusar, störtar. Och där är diket! Dess kant är föräddiskt lös och slipprig. Hoppa eller falla! Han hoppar! Bakom sig hör han ett gällt förskräckelsens rop; och själv utstöter han mitt i språnget en dov, flämtande suck. Men se! Där står han, fast och orubblig på sina stadiga gamla ben. Dyblöt om fötterna visserligen, ty mossan är våt som en svamp. Men han står, står som ett lejon. Bakom honom smattrar en applåd.

Han vänder sig om. Fröken Klara ropar, skrattar, kastar slängkyssar. Längre ned på vägen ha pigan och drängen stannat, ställt ifrån sig sina korgar; de äro stumma och orörliga av förvåning och beundran. Ännu längre bort marscherar herr Collianders skugga. Herr Colliander själv säger ingenting, ler icke ens. Men han lyfter sin mössa och svänger den tre varv över sitt huvud. Han är stolt, lycklig och blyg. Dessutom och trots ansträngningen en smula blek.

Herr Colliander står på huvudet och plockar blommor. Det är onekligen ett tröttsamt göra, men det är mer livligt än tröttsamt. Rygg och ben värka, själen jublar. Han plockar vita blommor, blå blommor, gula blommor. Han rafsar dem åt sig och ratar ingenting. Snart är fångtet fullt, snart äro fickorna fulla, snart har han en hel stoppning av halv- och helprässade blommor mellan rock och väst. Och alltjämt plockar han, i det han samtidigt förflyttar sig framåt längs med diket. Sluta nu, ber fröken Klara. Men herr Colliander har ingen brådska, Han går och hoppas på någonting: han hoppas att slutligen finna en spång över diket.

Han finner ingen; så långt hans blick når, är diket lika svåröverkomligt. Alltså måste han hoppa. Han stannar vid stranden, mitt emot honom står fröken

Klara och uppmuntrar. Det gick ju så bra nyss. Herr Colliander säger:

— Ja. Men det är ju det, att jag har blommorna. Jag är rädd att tappa dem.

Fröken Klara föreslår att han skall kasta dem över först men det vill han icke höra talas om. Han står på stranden och tar sats, tar upphörligen sats. Fröken Klara uppmuntrar. Pigan och drängen bida i spänning. Då träder herr Collianders skugga fram, ställer sig otroligt bredbent med ena foten på vardera sidan om älven, griper herr Colliander i armen och svänger honom över. Tack, säger herr Colliander. Främlingen lyfter på mössan och avlägsnar sig i rask takt vägen framåt.

— Det var en tusan till att vara långbent, säger herr Colliander. Han är ju vanskapt, stackars karl.

Fröken Klara ler.

Herr Colliander känner åter en viss tung misstämning trycka sitt hjärta, men den blåser snart bort i vårvinden. Han har plockat blommor åt sin kära. Det är vår, det är poesi, det är ungdom! Han vill smycka sin kära i fred. Pigan och drängen få order att gå före med de prosaiska korgarna. Trots alla invändningar och dumma förnuftsskäl tar herr Colliander av sig sin kavaj och breder ut den på vägen. Han faller på knä vid rocken och breder ut sin fångst. Nu ratar han de fula och skadade, behåller blott de vackraste, ordnar dem smakfullt i färger. Han pryder sin käras hår och hatt, han överhöljer hennes barm med blommor. Sist kysser han henne. Så tar han åter på sig sin leriga kavaj och med en buktigt blå-sippor i knapphållet står han inför henne, leende, svettig, smutsig, ung! Då kysser hon honom!

Och de vandra framåt genom grönskande dalar, arm i arm. Fröken Klara är glad och röd. Hennes bleka ansikte har fått färg. Blicken ler soligt under tårar. Munnen skrattar. Fröken Klara skrattar åt allt, han berättar. Allt vad han säger är kvickt och roligt. Hennes skratt berusar honom mer än vår och vind och havets sälta. Jag är verkligen inte så lastgammal, tänker han. Jag är kvickt och roligt. Jag kysser och blir kysst. Jag plockar skogens vilda blommor. Jag hoppar djärvt över strida bäckar. Jag är verkligen inte så lastgammal.

Han tar hennes hand i sin och de springa som två barnungar genom grönskande dalar. Lervattnet kväver, kråkorna kraxa, ekorror fly. Det är tröttsamt, men det är gudomligt!

Plötsligt delar sig vägen i två. Redan på avstånd skönja de korsvägen och sakta sina steg, betänksamma. Höger eller vänster? I korsningen står en bänk; på bänken sitter herr Collianders skugga.

— Se där är han igen! säger herr Colliander, pekar och skrattar. Sa jag inte, att han är min skugga. Jag blir honom aldrig kvitt.

Emellertid är mötet lika lägligt nu som tillförne; den vadmalsgrå kan ge upplysningar om vägen. Herr Colliander tilltalar honom på ett vänligt, beskyddade sätt, kallar honom unge man, frågar efter vägen till utsiktsberget. Artig och allvarlig reser sig den vadmalsgrå, pekar och beskriver vägen utförligt. Herr Colliander tackar. Så säger han i det han illmarigt blinkar åt sin kära:

— Ni ämnar er kanske också dit?

Den vadmalsgrå blir plötsligt blossande röd; hans förvirring är synbar. Han skakar på huvudet. Herr Colliander har svårt att återhålla en fnissning. Herre gud, vad den ungdomen har lätt att rodna. Han nickar vänligt farväl, men när han nu åter tar sin vän om livet, kan han inte låta bli att viska: Nå guskelov för det då!

Vägen bär uppför, starkt uppför. Den är brant och besvärlig. Herr Colliander börjar allt tydligare känna,

Forts. å sid. 623-

Efter fotografi

Kliché: Bengt Silfverparre.

ÄRETAVLOR ÖVER FRANKRIKES LEDARE TILL SEGER: Vid fredens avslutande beslöt franska senaten att å samtliga rådhusr i hela Frankrike låta uppsätta tavlor, en, med presidentens namn, Raymond Poincaré (t. h.) och en med namnen Georges Clemenceau och marskalk Foch, vilka alla "gjort sig förtjänta av Fosterlandets tack". Bilden togs vid den stora fästen å Paris stadshus; främst i mitten synas de tre nämnda personligheterna.

Albaniens diktator, general Essad Pascha, som i egenskap av den albanska delegationens ordförande uppehållit sig i Paris, blev därstädes den 13 juni då han stod i begrepp att lämna sin propagandabyrå på Hôtel Continental vid Rue Castiglione överrumplad av en upprorsman, vilken avsköt två dödande skott mot generallens bröst. Denne nedsjönk ögonblickligen till marken och

avled kort därpå av sina sår. Mördaren blev på stället gripen och fängslad. Genom detta våldsdåd är en märklig bana på ett våldsamt sätt avbruten. Som man erinrar fick Essad Paschas namn klang i världen första gången vid det av honom ledda tappra försvaret av Skutari år 1913 samt senare genom hans hållning vid prins Wilhelms av Wied övertagande av Albaniens fustekrona. Strax efter den främmande furstens tronbestigning blev Albanien skådeplatsen för allvarigare upprorsrörelser, bakom vilka man hade anledning att misstänka Essad pascha såsom ledare. Detta antagande fann ytterligare stöd i dennes oerhörda popularitet isynnerhet i Nordalbanien. Över huvud har Albaniens tronföljdsfråga varit en ständig källa till såväl inre oroligheter som för landets fred olyckliga spekulationer från stormakternas sida. Visst är att i denna för ett litet och till sin sammansättning föga homogent land prekära situation den nu undanröjde generalen varit en av dem som mäktigast förstått att leda det vilda och splittrade rikets öden och mest obetingat erövra dess befolkningens sympatier. Om ej till namn så till gagn har han givetvis varit Albaniens mest betydande namn under dess senare års historia. Utan att klart röja sina avsikter har det mål han synbar-

Forts. å sid. 623.

Efter fotografi

Kliché: Bengt Silfverparre.

ADRIA-KONFERENS MELLAN ITALIEN OCH JUGOSLAVIEN. T. v. den serbiske statsmannen Pasitsch, t. h. Trumbitsch.

Efter fotografi

Kliché: Bengt Silfverparre.

ESSAD PASCHA, Albaniens diktator, mördad av en attentator i Paris den 13 juni.

GATUBILDER FRÅN PETROGRAD OCH MOSKWA, nyligen tagna och talande sitt oförtydbara språk om t. o. m. dessa ryska huvudstäders utseende under nuvarande regim. De två övriga bilderna från Petrograd.

Bilder som tala sitt eget osminkade språk kunna vidstående gatuscenerier från det nuvarande Sovjet-Ryssland sägas vara. Varken Petrograd eller isynnerhet Moskwa hava någonsin utmärkt sig såsom lämpliga föredömen för samhällshygien. Om förhållandena sålunda tidigare varit allt annat än idealiska ha de dock utvecklats, om även långsamt i samförstånd med europeiska renlighetskrav. Detta vitsord kan likväl knappast skänkas det nuvarande tillståndet. Vi överlämna åt läsaren att med stöd av våra nyligen därifrån tagna bilder själv avgöra, huru förhållandena i det åt godtyckets händer överlämnade olyckliga lan det numera te sig.

Efter fotografier.

Klölö: Ernst Sjöberg.

Till bild å sid. 624.

Spanien har f. n. lands-sorg, "El rey de los toreros" — tjurfäktarnas konung, den unge uppburne och beundrade Gallito eller Iselito har själv fallit på arenan för sitt mästerskap. Vid den ödesdigra fäktning som skulle bli hans bane, hade det redan lyckats honom att med sin oförlitneliga smidighet, sin snes närvaro och elegans fälla ej mindre än 4 tjurar. Vid utmaningen med det röda klädet av den femte rusade tjuren emellertid oförblindad rakt på sin överrump-lade motståndare, borrande sina horn in i dennes underliv. Massakern var så våldsamt att döden följde. Händelsen inträffade på ko

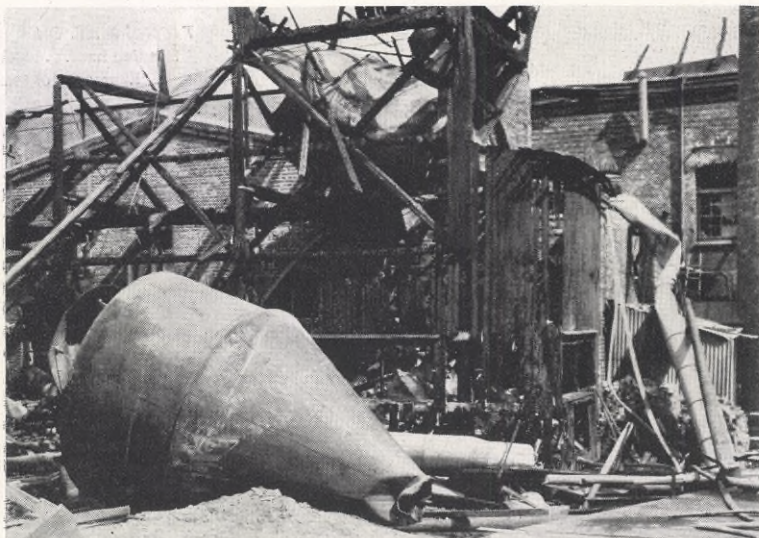
nungens födelsedag den 17 maj och spred stor förstämning över hela Spanien.

Gallito var född i Sevilla år 1895 och räknades som en av de allra förnämsta mästararna inom tjurfäktningsförbundet, vars president han även var.

Goda fotografier
för omslagsvignetten

— genre och landskap — äro välkomna och honoreras vid införandet.

Red.

Vårt land har under de senaste dagarna varit hemsökt av åtskilliga större eldsvådor, som var i sin stad belöpt sig till avsevärt stora förluster. Den 11 juni härjades sålunda *Tygelsjö gamla prästgård*, belägen ungefär 1 mil söder om Malmö, av en förödande eldsvåda vilken inom mindre tid än 1/4 timme fullständigt lade den vackra gården i aska. En del av kyrkans böcker och handlingar kunde lyckligtvis räddas, medan allt lösöre blev lågornas rov. Inemot ett tjugotal kreatur innebrändes. Förlusten anslås till cirka 100,000 kronor. Av polisförhör har framgått att branden sannolikt förorsakats av glödarde aska, som tömts ut vid

Forts å sid. 619.

ÖDELÄGGANDE BRAND VID GÖTEBORGS PAPPERSBRUK, Tingstad, den 14 juni. Vy av brandplatsen samt maskinrummet (överst) efter branden. — Fotos. Allard, Gbg.

Foto. Carling, Norrköping.

Foto. Jeppsson, Lihhamn.

ELDSVÅDOR: Norrköpings rägnkåders- och presenningsfabriks aktiefabrics fabrik på Saltängen (t. v.). — PRÄSTGÅRDEN I TYGELSJÖ.

(Efter fotografen)

Bild: Ernst Stjersparre.

SVENSKA MINISTERN BESÖKER DE SVENSKA LÄRLINGSHEMMEN I ÖSTERRIKE. Överst: Minister Ewerlöf besöker en teaterföreställning av flickorna vid den kvinnliga lärlingskoloniens vilohem i Wieselburg. Därunder: Avfärden från lärlingshemmet i Bad Fischau under skallande hurrarop för Sverige.

Forts. fr. sid. 618.
väggen till den ekonomibyggnad, där eldsvådan först observerades.

Ytterligare en omfattande eldsvåda utbröt den 11 juni i det att Norrköpings rågnkläders- och presenningsfabriks A.-B:s fabrik på Saltängen nästan i grund förstördes. Även här spred sig elden med så förfärande hastighet att endast det allra nödvändigaste kunde räddas. Förlusterna, huvudsakligen i ineliggande stora beställningar, anslås till omkr. 1 miljon kronor. De vid fabriken sysselsatta, cirka 150 manliga och kvinnliga arbetarna, komma genom ledningens försorg att i största möjliga utsträckning sysselsättas tills det o:ndinarie arbetet snarast återupptagas.

Den 14 juni blev det invid Tingstad utanför Göteborg belägna Göteborgs pappersbruk svårt ramponerat av en häftigare eld-

Kunde man taga en samtidig överblick av ländernas tillstånd efter kriget skulle måhända Österrike befinnas vara det land, där hungersnöden antagit den mest katastrofartade karaktären. Sveriges inskridande till dess hjälp har även i varje enskilt fall varit dikterat av en djup övertygelse om att behjältenhet här varit i högsta grad av behovet påkallad. Man har därför skänkt med öppen hand och öppet hjärta, viss om att gåvorna alltid skulle bli det utpinade landet till någon glädje.

Våra bilder återge interiörer från två sådana österriska rekreationshem för unga österriska lärgossar och lärflickor, det ena i Wieselburg och det andra i Bad Fischau, vilka kunnat äga bestånd uteslutande tack vare svenska folkets högsinnade gåvor av såväl livsmedel som annat. Bilderna äro tagna vid ett tillfälle då institutionerna mottaga besök av Sveriges envoyé i Wien, minister O. A. H. Ewerlöf. Den synbara glädje varmed han hälsas

under sitt besök vittnar om de stora sympatier han därnere tillvunnit sig och vari sannolikt allt Sveriges folk inneslutes.

svåda vilken ödelade stora delar av ineliggande lager med props och papper. Elden hotade starkt den intill bruket löpande viadukten till Bohusbanan och tågtrafiken måste för ett par timmar avbrytas. Eldsvådan kan betecknas som en av de mest hotande i Göteborg under senare år. De förluster den tillfogat Göteborgs pappersbruk beräknas uppgå till avsevärda, men ännu ej fullt fixerade belopp.

Slutligen må erinras om den stora eldsvådan den 14 juni vid Stateas järnvägars kapverk i Storvik, varvid ett lager av 20,000 slipers samt några godsvagnar förstördes.

Kaarlo Jako Ståhlberg, Finlands förste president och dess främste representant i förhållande till främmande makter, valdes som bekant till innehavare av sin viktiga post den 28 juli sistlidet år. Då det icke lär kunna förnekas, att president Ståhlberg har sin icke ringa del i ansvaret för den nu följda finländska politiken mot åländingarne — Ståhlberg gjorde före presidentpostens tillsättande i fråga om Åland med mycken skärpa gällande den ensidigt juristiskt tilltyxade satsen, att nationell självbestämmanderätt icke kan medgivas enstaka socknenmenigheter! — torde några biografiska uppgifter om honom vara ägnade att intressera.

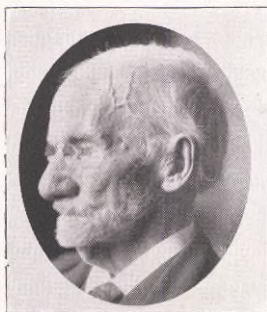
President Ståhlberg är född i Soumsalmi i Österbotten den 28 januari 1865, ägnade sig vid universitetet åt juridiska studier och blev juris doktor 1893. Han blev därefter docent, men inträdde efter några år i statsförvaltningen, varifrån han dock 1903 fick avsked, emedan han vägrat tillämpa den bobrikovska värnpliktsförordningen. Efter en kort tids anställning som tjänsteman hos Hälsingfors drätselkammare kallades han 1905 till medlem av senaten och chef för näringsdepartementet, Häriifrån avgick han 1907 och blev följande år professor i förvaltningsrätt vid Hälsingfors universitet. Sedan har han varit lantdagens talman, ordförande i det utskott, som utarbetat Finlands nya författning, bankofullmäktig samt blev 1918 president i den finländska regeringsrätten.

När Ståhlberg valdes till republikens president, skedde det med tillhjälp av en koalition av socialdemokraterna samt framstegspartiets och agrarernas flertal, medan svenska folkpartiet och samlingspartiet gävo sina röster åt general Mannerheim. Tidigare var han det ungfinska partiets ledare. Som parlamentariker hade han ord om sig att vara ett redigt huvud och en skicklig taktiker, men fick också namn om sig att vara torr och tråkig samt dessutom utrustad med äkta finsk envishet, varjämte han förebråts för en viss härsklystnad. Ingen av de båda sistnämnda egenskaperna lär göra honom särskilt skickad att finna någon utväg ur den spända situation, som nu utvecklats mellan Finland och Sverige på grund av den okloka häktingen av de åländska förtroendemännen. Man får emellertid hoppas, att det skall lyckas exc. Branting att finna en formel till lösning av det högst beklagliga mellanvarandet mellan de båda staterna, vilka sannerligen äro i alltför hög grad hänvisade till varandra för att ha råd att kosta på sig en brödrastrid.

Överst: FINSKA REPUBLIKENS PRESIDENT STÅHLBERG I SITT ÄMBETSNUM. Efter ett i dessa dagar emottaget senaste por.rätt. — Nederst: PRESIDENTENS RESIDENS I HELSINGFORS, förut Storfurstens-tsarens palats.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

G. CLAESON.
F. d. Rektor. — Stockholm.
99 år 12 juni.*

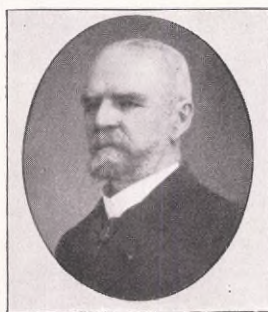
C. A. BROLÉN.
F. d. Rektor. — Upsala.
75 år 14 juni.*

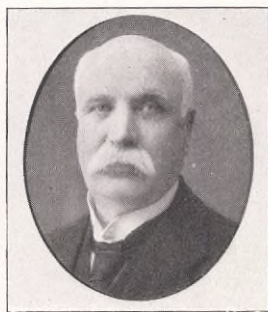
G. R. FÅHRAEUS.
Rektor. — Stockholm.
55 år 25 juni.*

K. M. NYBLOM.
Förste regissör. — Stockholm.
50 år 13 juni.*

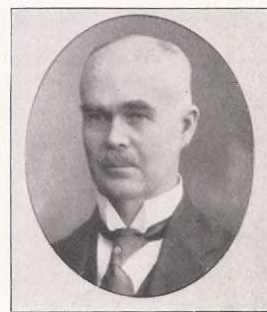
A. TAUBE.
F. d. Trafikdirektör. — Häl-
singborg. — 75 år 23 juni.*

G. E. LILJHAGEN.
Statskonsulent. — Strängnäs.
60 år 27 juni.*

K. A. LINDMARK.
Ingeniör. — Stockholm.
60 år 29 juni.

J. E. B. PÅLSSON.
[Byrådirektör. — Stockholm.
50 år 6 juni.*

P. V. H. SUNDSTEDT.
Rådman. V. Häradshövding.
Göteborg. — 65 år 29 juni.*

S. J. STENBERG.
Justitieråd. — Stockholm.
50 år 26 juni.*

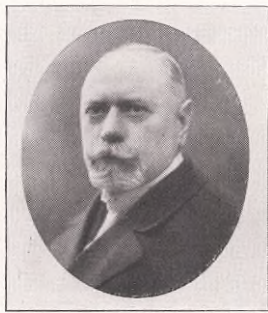
E. E. A. A. VON ROSEN.
Greve. Överceremonimästare.
Orbyhus. — 50 år 24 juni.*

N. J. M. HELLING.
Häradshövding. — Kalmar.
50 år 27 juni.*

O. ROOTH.
Direktör. — Stockholm.
60 år 23 juni.*

E. W. KULLGREN.
Stadsmäklare. — Göteborg.
55 år 23 juni.*

J. ELION.
Disponent. — Ljusfallshammar.
50 år 6 juni.*

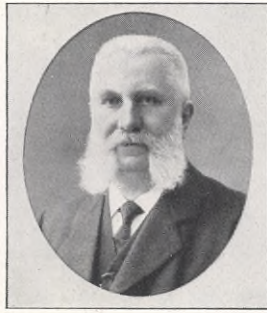
H. JANSSON.
Direktör. — Dalsjöfors.
50 år 19 juni.*

* Data å nästa sida.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

G. HULT.
Ingeniör. — Wermö.
75 år 23 juni.*

G. F. NYLUND.
Rådman. — Söderköping.
70 år 25 juni.*

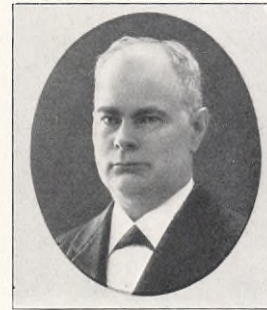
K. T. RINGSTRÖM.
Direktör — Göteborg.
60 år 10 juni.

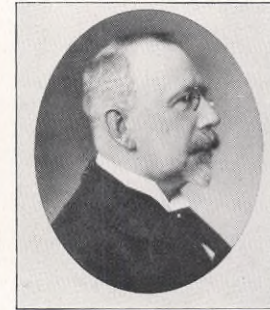
E. R. ERICSSON.
Bokhandlare. — Ystad.
60 år 11 juni.*

A. W. H. W. WOLLIN †.
F. d. Fängelsedirektör. —
Stockholm. — F. 47. † 7 juni.*

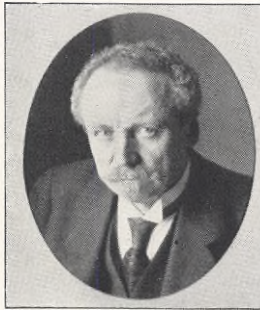
J. M. LOVÉN †.
Professor. — Lund.
F. 56. † 5 juni.*

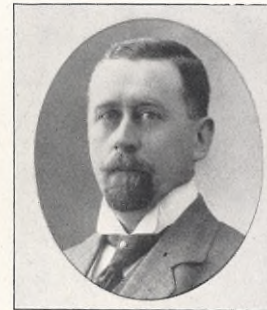
A. W. FLACH †.
Generaldirektör. — Stockholm.
F. 57. † 12 juni.*

S. K. ALBORN †.
Grosshandlare. — Varberg.
F. 80. † 25 maj*.

G. HEDBERG †.
Hovbokbindare. — Stockholm.
F. 59. † 11 juni.*

H. E. NILSON †.
Järnhandlande. — Skövde.
F. 75. † 4 juni.*

GUSTAF CLAESON. Stud. 53, ex. lär. i Katarina elem.-sk. 62—69, 6e p-nade sistn. är egen skola i Stockh, dess förestånd. t. 86. Översättare o. förf. av bl a. Svensk litteraturhistoria.

AXEL BRÖLÉN. Stud. 62, fil. dr 72, doc. i lat. spr. i Upps. s. å, koll. vid Östern. l. allm. lärov. i Stockh. s. å; lär. i arviurstarne 72—80; lektor i grek. o. lat. spr. v. h. allm. lärov. i Göteborg, t. rektor v. h. allm. lärov. i Västerås 83—93, v. Upps. h. allm. lärov. 99—11.

RUDOLF FÄHRAEUS. Stud. 83, fil. lic. 90, fil. dr 91; adj. v. Norra latinlärov. i Stockh. 1900, lektor v. K. Högre lärne semin 04, rektor där s. å.; läroverksråd o. led. av Läroverksöverstyr. 09—15. Led. av Stockh. folkskoledir. sdn 17, dess v. ordf. 18—20, ordf. 20. Led. av skolkomm. sdn 19.

KNUT NYBLÖM. Stud. 88, elev v. K. Dramat. teat. 93—95, eng. 95—97, h. Ranft 99—03 o. sdn 05; förste regissör v. Vasateatern i Stockh. sdn 07. Ordf. i T. T. 02—14, i Artist. pens-kassa sdn 10, v. ordf. i Sv. teaterförb. sdn 17. Har alltsedan studenttiden intagit en framskjuten ställning inom studentäng; egnat o. egnar alltjämt v. varje tillfälle ifråga arbete o. intresse v. snart sagt alla välgörenhets-fäster i huvudstaden och är inom denna en synnerligen bekant o. populär personlighet.

ADOLF TAUBE. Anst. v. Frövi—Ludvika järnv. 71, V. Oxelös.—Flen—Västml. järnv. 73, traf.-chefsassist. v. förstn. järnv. 75, traf.-chef där 76, trafikchef v. Skåne—Hall. järnv. 84, verkst. dir. v. Ängelth.—Klipp. järnv. 01; trafikdir. v. Stat. järnv. 86, trafikinsp. där 98. Verkst. dir. i Hålsingb.—Håssleh. järnv.-a.-b. Styr.-led. i Hålsingb. ångqv. a.-b., i Hålsingb. järnv. o. Jernfabr. a.-b.

GUSTAF LILHAGEN. Utex. fr. Alnarps lantr. inst. högre kurs 81, fr. Radens mej. inst. i Tyskl. 88, prakt. studier i utl. Konsulent i mejerihushålln. o. husdjurskötsel i Österg. l. 83, stadskonsulent i mejerihushålln. sdn 83. Led. av stadsfullm. i Strängnäs, ordf. i drätselk. 07—19,

ordf. i styr. f. styr. f. systembol. 20, v. ordf. i styr. f. landstingets sanator o. sinnessläbst. sdn 16.

EMIL PÄHLSON. Avg. ex. fr. Tekn. högsk. V. 93, arb.-led. v. Carrières Montigny, Frankr. 94—95, bitr. ing. v. Tekn. högsk. materialprov.-anst. 96—98, e. o. tj.-man i Patent- o. reg. verket 96—98, bitr. ing. där 98—01, byråing. där 01, adj. led. 08, byrådir. där sdn 14.

HELMER SUNDSTEDT. Stud. 74, hovr.-ex. 78, v. hvd. 81, not. i Göteborg. polisdomst. 95, sekr. i polisk. där 96, stadsnot. i Göteborg, rådman där 05 o. ordf. å rådstr. andra avd. sdn 06. På sin tid sekr. i hälsöv. o. byggn.-nämnderna m. fl. Ordf. i styr. f. Göteborg. offentl. slakthus sdn 02, i Fören. Sv. städers off. slakthus sdn 18; led. av styr. f. Göteborg. jubil.-utställn. o. i beredn. f. densamma sdn 16.

STENO STENBERG. Stud. 88, jur. utr.-kand. 94; tjänstgör. h. lantdomare 94—99, i Svea hovr. 98—06, adj. led. 02; fiskal 04, tf. rev.-sekr. 06, ass. 07, bitr. i Just.-dep. v. bered. av lagstiftn.-frågor 06—08, led. av Lagberedn. 08—09, exp.-chef i Just.-dep. 09, hovrättsråd i Svea hovr. 10, konsult. statsråd 14—17, statsråd o. chef f. Just.-dep. s. å., justitieråd s. å.

EUGENE VON ROSEN. Stud. 88 jur. kand. 94, e. o. not. i Svea hovr. s. å., i Stockh. rådstr. 95; e. o. kansl. i N. Just.-rev. s. å., attaché i Utr.-dep. s. å., attaché v. legat. i Berlin, London, St Petersburg, Washington 93—99, andre sekr. i Utr.-dep. 99—01, leg.-råd v. beskickn. i Wien 16—18, ministerresident i disp. 18. Överceremonimäst. 19. Led. av överstyr. f. Stockh. stads brandförsäkr.-kontor sdn 04, Landsstingsman 04—10, nämndeman 01—12. Äger det stora godset Örbyhus m. fl. egend. i Uppl.

NILS HELLING. Stud. 88, jur. utr.-kand. 94, tf. domh. 95—06, adj. led. i Svea hovr. 06—11, tf. rev.-sekr. 12—14; häradshöv. i S. Møre doms. sdn sistn. år. Ordf. i styr. f. Kalmar stads gas- o. elektr.-verk sdn 18.

OTTO ROTH. Stud. 77; anst. å affärskon'or 77—95; kontorschef hos a.-b. Separator 1900—10; organ. 96 de sedan dess pågående penninglotterierna o. är fortt. chef f. dem. Styr.-led. i a.-b. Svenska handelsbanken, dir. i Munktelles mek. verkst. a.-b.

WILGODT KULLGREN. Stud. 82; efter anst. i stadsmäkl. Jacob Dahls affär utn. t. off. stadsmäkl. i Göteborg 90 samt arbetade samman med annan stadsmäkl. t. 04 då han etabl. mäklarfirman Willgodt Kullgren. Av stadsfullm. invald i Stadsteaterberedn., senare Stadsteaterkommittén. Styr.-led. i Börssällsk. a.-b. Göteborg. tomkassa, v. ordf. i Göteborg. teaterfören. till dess upphörande, a.-b. Göteborgs teater (Lorensbergsteatern), Granit a.-b. C. A. Kullgrens änka.

JOHN ELIÖN. Utex. fr. Örebro tekn. elem.-skola 93; prakt. v. verkstä i Sverige o. utl. Disp. o. verkst. dir. v. Ljusfallshammars fabri.-a.-b. sdn 1910, deläg. sdn 98. Chef i Sydsv. kredit a.-b. avd.-kontor o. led. av dess styr. Kommunalman.

HERMAN JÄNSSON. En av stift. av Dalsjöfors väveri a.-b., vilken firma numera intar en av de främsta platserna inom svensk linneindustri. Disp. o. verkst. dir. där sdn nämnda år. Bol. sammanslogs 14 m. Almedh's fab.-a.-b. till firma Almedahl-Dalsjöfors a.-b. o. led. av dess styr. Led. av kommunalfullm., komm.-nmd o. fattigv.-styr. Styr.-led. i Österdalens väveri-a.-b., a.-b. Borås bank.

CARL HULT. Efter avl. ex. v. Tekn. högsk. utf. en del järnv.-byggen, varibl. Norrk.—Vikbolandets järnv. 93, nya bron över Älvkarleöv vattenfall 1900, Borgholm—Bödda järnv. 10.

GUSTAF NYLUND. Deleg. i firman Nylund & Törnell i Söderköping 88—13. Ex. rådman där 01—06, rådman sdn sistn. år. Styr.-led. i sparb. o. fattigv.

RICHARD ERICSSON. Grund. 89 egen bok-, musik- o. pappershand. i Ystad. Stadsfullm. 05—12, ordf. i planter.-styr. 20, styr.-led. i sparb. sdn 13, i Handelsklassens stift. sdn 05.

Forts. fr. sid. 615.

att han plockat blommor, hoppat över diken och legat på knä på en våt landsväg. Han släpper sin kära, ty vägen är svår nog ändå. Han stånkar och pustar, han blir efter. Det förargar honom mer än allt annat. Varför går hon så fort? Hon kunde väl ändå tänka något på hans — på hans — nåja på hans ålder. Men han vill ingenting säga, och hon tycks icke ens märka, att han blir efter. Hon går och går. Hon ser inte vidare glad ut, men går och går. Herr Colliander anstränger sig att komma i kapp med sin kära. Han strävar och stretar. stånkar och stönar. Men avståndet blir allt större. Han grips av en oförklarlig ångest; han får för sig att hon med flit undflyr honom, att hon tänker lämna honom, överge honom. Till sist stannar han, är nära att ropa, att skrika, att banna. Då stannar även hon, vänder sig om, ler, vinkar. Mödosamt, mödosamt, steg för steg kravlar herr Colliander upp mot sin kära.

Och sel! Med ens är allt förbytt. Utsiktsbergets topp är nådd. Skärgårdens otaliga öar, vikar, skär och fjärdar ligga för hans fötter. Och vad mera är! De trogna tjänarna ha redan funnit lämpliga träd för hängmattorna och på en håll, av gud fader själv formad till ett väldigt bord, prunkar korgarnas rikliga innehåll. Glas och silver blixtra i solen, vit fladdrar duken för vårvinden, fästad vid hällen endast genom de bukiga flaskornas vördnadsbjudande tyngd.

Det är vår, herr Colliander, sol och vår och vind!

Det gäller att njuta, njuta, njuta! Herr Colliander njuter. Måltiden blir en värlig fest i ungdomlig yrsel. Silvret klirrar, glaset klinga, korkarna smälla! Herr Colliander dricker och talar, äter och kysser, skrattar och hojtar. Till sist vill han dansa. Men hans kära vägrar. Hon tänker på tjänarna. Någon måtta får det ju vara.

Herr Colliander säger:

— Strunt i det! Man är ju ung bara en gång i livet. Det gäller att njuta stundens fröjd min docka.

Men hans docka har fått nog av njutning. Hon har blivit allt tystare, allt blekare, allt mera vemodig — kanske en följd av vinet. Hon ställer sig längst ut på branten och försjunkar i stilla betraktelser.

Då får herr Colliander en idé, värdig den mest pojktaktiga hjärna i världen. Han smyger sig in i en björkdunge, skär av de smidiga nylövide kvistarna, binder en krans och sätter den på sin hjässa. Vidare tar han sin fårskinnsjacka, vänder ullen utåt och kränger den på sig. Slutligen bränner han en kork och ritar två stora, svarta bockhorn på sin panna. Sålunda utstyrd som en faun, ett naturväsande, en skogens unge och vilde son går han med tysta, smidiga steg fram till sin drömmande kära, griper henne bakifrån, sluter henne hårt i sin famn.

Ett ögonblick ryggar hon tillbaka, skriker av skräck. Så brister hon i ett klingande, jublande, vår-friskt skratt. Äntligen! Äntligen den rätta tonen! Ungdom! Vår! Herr Colliander är lycklig! Han dansar, snurrar runt, tar bocksprång, kryper ihop, grinar på det vidunderligaste, hoppar högt i luften, griper sin skrattande kära på nytt, svänger henne runt, runt, kysser henne. Stannar slutligen andfädd. Då säger hon:

— Du måste se, hur du ser ut!

Hon hämtar sin väska, tar fram en handstor spegel och räcker honom. Herr Colliander betraktar sig i spegeln. En minut, två minuter, tre minuter. Så lossar han kransen från sin hjässa, kastar den; så tar han upp sin näsduk, spottar på den och gnider kraftigt och målmedvetet bort de svarta bockhornen. Sist kränger han av sig fårullen och tappar därvid spegeln, som går i kras.

— Blev du ledsen? frågar hans kära.

— Nej, jag blev icke ledsen, svarar herr Colliander, sträcker på sig, gaspar och tillägger: Men värsluften söker. Jag tror, jag tar mig en lur.

Fröken Klara följer honom till hängmattan, understödd av de trogna tjänarna reder hon honom ett mjukt och varmt läger, hjälper honom att lägga sig, sveper väl om honom. Herr Colliander frågar sömnigt, vad hon tänker roa sig med. Hon svarar:

— Åh jag tar mig väl en lur, jag också. Så går tiden.

Herr Colliander somnar och sover en stund, lång eller kort. Plötsligt börjar hans hjärta dunka, obehagligt hårt och hetsigt — kanske en följd av den rikliga måltiden eller av dagens ansträngningar. Han vänder sig med svårighet i hängmattan, öppnar långsamt ögonen.

Först faller hans blick på de trogna tjänarna. Han ser deras rygg, där de sitta sida vid sida på hällen, i lugn och ro njutande kvarlevorna.

Herr Colliander vrider ett grand på huvudet.

Fröken Klara, hans kära, sitter i sin hängmatta. Vinden leker lustigt och smeksamt med hennes kjolar. Vid trädet, som är hängmattans ena fäste, står herr Collianders skugga. Han låter hängmattan sakta gunga av och an.

Herr Colliander betraktar dem. De äro mycket allvarliga, mycket stillsamma. Blyga kanske eller rädda att störa herr Collianders sömn. Då och då byta de ett ord eller två.

Han betraktar dem. Då och då byta de en blick och ett leende. De skratta icke, herr Colliander, de le.

Och herr Colliander sluter åter sina ögon och mumlar:

— Nå så i guds namn då —!

Han somnar eller försöker att somna.

Det är vår, herr Colliander, sol och vår och vind!

Det gäller att sova.

AXEL WOLLIN †. Ulltn v. Marinreg. 70, efter tj.-gör. v. fångvården förordn. bevakn.-befälh. å Tjurkö 80, v. centralfång. i Karlskrona 83, transp. t. Blek. bat. 86, tf. dir. å Svartsjö 91, ord. 92, dir. v. centralfång. å Långholmen 03-14; kapt. i an 94, avsk. ur bat. o. kapt. i res. 96.

MARTIN LOVÉN †. Stud. 75, fil. dr. o. doc. i Lund 82, andre lär. i kemi v. Chalm. inst. i Göteborg 87-89, lektor i kemi där 81-93, professor i sauma ämne v. Lunds univ. 97. Utfört grundt. o. värdefulla undersök. ang. svealvhalt. organ. syror. Vetenskapl. förf. Led. av Fysiska sällsk. i Lund, Vet.-o. vitterh.-samf. i Göteborg, Vetenskapsakad.

WILHELM FLACH †. Stud. 78, sekr. i Sv. utsädesfören. i Svalöv 92-1900, sekr. i Malmöh. l. hushålln.-sällsk. 96-1900; kanslisekr. o. tf. byråchef i Jordbr.-dep. 1900, kansliråd i K. M. Kansli 02, kansliråd o. byråchef i Jordbr.-dep. 06-12, överdir. o. chef f. Lantbr.-styr. 12, generaldir. där sdn 18. Av K. M. förordn. led. av Centralanst. för försöksväs. på jordbr.-omr. 13, v. ordf. i styr. i Veterinärhögsk. 14, v. preses o. hed.-led. av Lantbr.-akad. 16, Biografi o. hetsid.-portr. årg. XII: 35.

SVEN ALBORN †. Efter avsl. skolestud. anst. å kontor i Ystad, idk. utl. hand.-studier 03-04, anst. v. Klisunds a.-b. 05-08, kont.-chef å Varbergs yllefabr. 08, verkst. dir. o. styr.-led. i a.-b. C. F. Bagge i Varberg sdn sistn år. Led. av Livsmed.-nmd.

GUSTAF HEDBERG †. Öppn. efter studier i in.-o. utl. eget bokbinderi i Stockh. 86. En av vårt lands främste yrkesmän inom sitt område; vunnit ett flertal utställ.-pris. Biografi o. hetsid.-portr. årg. XVI: 23.

Till bild å sid. 612.

Italiens nya sändebud vid svenska hovet, greve Colli di Follizzano anlände till Stockholm den 11 juni, och väntar inom närmaste dagarna sin familj.

Greve di Folizzano har redan för flera år sedan besökt Sverige under en turistresa och är alltså inte alldeles obekant med våra svenska förhållanden.

Forts. fr. sid. 616.

ligen osvikligt arbetat fram emot varit att en dag bli Albanien oinskränkt erkände härskare. Efter det beundransvärt tappra försvaret av Skutari har han även haft att räkna med en tillgiven och betydande kontingent av albanesiska trupper, vilka bl. a. visade honom sin tillgivenhet vid den upprorsrörelse, som ledde till prins Vilhelms av Wied återlämnande av den endast ett halvt år innehavda albanesiska konungakronan.

Förövaren av det politiska dådet är en ung albanes, *Rustan Aveni*, seminarist och endast 25 år gammal. Mördaren säger sig icke ha handlat efter överläggning utan i ögonblickets impuls. Seende Essad pascha utträdde från Hôtel Continental, utanför vilket seminaristen i dagar uppehållit sig i syfte att få ett samtal med generalens sekreterare, slet denne i en plötslig sinnesvilla upp sin revolver och avsköt de dödade skotten. Som motiv för sin gärning anför han förtvivlan över alla de lidanden Essad pascha skulle ha tillfogat Albanien.

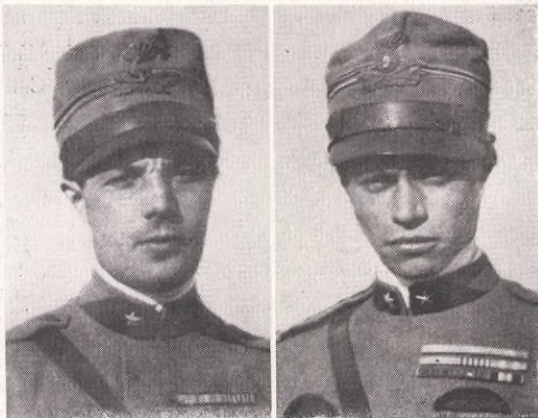
Såsom något utslag av ett folks antipati mot Essad pascha kan man dock knappast döma det skedd. Denne var obestridligen en i sitt land beundrad man, som sannolikt strävat för sitt fädernesrike i de bästa syften och i gengäld åtnjöt en ovanligt hög grad av kärlek och förtroende från sina landsmäns sida.

ERIK BÖRJESSON.

Det är ganska vanligt, att fabriksamhällen ha goda fotbollslag. Detta har man sedan länge kunnat konstatera i England, och även hos oss har man under senare år gjort den iakttagelsen. I Amerika har ju association-fotboll en förhållandevis ringa utbredning, men även där synes liknande förhållanden vara för handen, och det hos oss mest bekanta amerikanska fotbollslag representerar ju Bethlehem Steel Company.

Bland de fotbollslag, som tidigare spelade i göteborgserierna, var även Jonsereds idrottsförenings, huvudsakligen bestående av arbetare vid Jonsereds fabriker. Bland dess spelare funnos flera, vilka snart väckte uppmärksam-

och det kan ifrågasättas, hurvida han icke alltiämt är den främste. Herbert Karlsson och andra bemärkta anfallsmän synas icke behärska spelets många finesser i samma grad som Börjesson. Personligen är Börjesson en tillbakadragen och sympatisk fotbollsspelare, och det är endast hans utomordentliga skicklighet som ställt honom i en särskild klass bland svenska fotbollsspelare. *Smn.*

INNEHÅLL: Bankdirektör Robert Nordin (biografi och helsidesporträtt) — Från det engelska eskaderbesöket. — Ödeläggande eldsvådar. — Svenska o. utländska bilder till dagskrönikan — Veckans porträttgalleri. — Sten Collanders skugga, novell av Hjalmar Bergman.

Efter fotografier.

FULLBORDAD ITALIENSK FLYGFÄRD ROM-TOKIO.

Klith: Kem. A.-B. Bengt Sjöbergare, Sjölm.-Gbg.

Eskader med 5 S. V. A. aeroplan. — Överst: Löjtnanterna Ferrarin (t. v.) och Masiero.

ERIK BÖRJESSON.

Sveriges främste målskytt. Har tillkännagivit sin avsikt att lämna fotbollssplanen.

man kan få se i den vägen, hans "utdelningar" och självplacering likaså, och som målskytt står han oöverträffad bland svenska spelare. Ingen har heller som han kunnat ensamt bryta igenom. Allt tack vare kvicka tankar och stor rörlighet, vad som främst kräves av en fotbollsspelare. — Nu har B. spelat i Göteborgskamraterna i 13 år och tillsammans med Hjälms — även från Jonsered — och Herbert Karlsson, den numera bekante "Murren", bildar han den mest effektiva innertrio som f. n. kan uppbringas här.

Det talas nu åter om att Börjesson skall lämna fotbollssplanen och dessutom har hans namn varit föremål för uppmärksamhet på grund av att fotbollsgeneralen Anton Johansson anmält honom för idrottsmyndigheterna i anledning av att han skulle ha fått kontant betalning för fotbollsspel och därmed brutit mot amatörstadgan, vilken anmälan efter utredning lämnades utan avseende.

Ännu i fjol var B. själv den bästa av våra forwards vid landsmatchen i Köpenhamn,

het genom sin skicklighet, såsom Lindorff Andersson, John Olsson, K. Törnkvist, Henning Svensson och, framför alla, Erik Börjesson. De höjde sig över den stora massan spelare i de lokala serietävlingarna. Dessa äro ju för många för att kunna mera ingående omtalas ens i idrottspressen, men Börjessons spel i dessa mindre bemärkta matcher kunde dock icke undgå att väcka mera allmän uppmärksamhet, och en dag blev han upptäckt. Så sammansattes 1907 ett lag från de olika klubbarna i Göteborg med omnejd, vilket skulle rötta det då i en extra klass stående Örgryte-laget, och i det kombinerade laget kommo fyra av de s. k. Jonsereds-spelarna med: Törnkvist, L. Andersson, John Olsson och Börjesson, alla sedan välkända. Laget spelade oavgjort med Örgryte och därmed kommo Jonsereds-spelarna riktigt fram i ljuset. De blevo snart medlemmar av Göteborgskamraterna och ha i väsentlig mån bidragit till denna förenings stora framgångar sedan över 10 år tillbaka.

Erik Börjesson har sedan dess varit "Sveriges store centerforward". Under en tid spelade han i Örgrytelaget och gjorde därunder sin första visit i Köpenhamn, varvid en dansk fotbollskritiker framhöll, att han med hjälp av goda wings skulle vara en ypperlig centerforward. B. har ju även med framgång spelat halvback och t. o. m. back, men, som bekant, nästan alltid centerforward.

Börjesson kan fotboll, om någon. Hans bollbehandling är bland det bästa och självplacering likaså, och som målskytt står han oöverträffad bland svenska spelare. Ingen har heller som han kunnat ensamt bryta igenom. Allt tack vare kvicka tankar och stor rörlighet, vad som främst kräves av en fotbollsspelare. — Nu har B. spelat i Göteborgskamraterna i 13 år och tillsammans med Hjälms — även från Jonsered — och Herbert Karlsson, den numera bekante "Murren", bildar han den mest effektiva innertrio som f. n. kan uppbringas här.

Efter porträtt.

Klith: Bengt Sjöbergare

TOREADOREN GALLITO, Spaniens nationhjälte på arenan nyligen dödad under tjurfäkting.

Text å sid 617.

Eftertryck av text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan angivande av källan förbjudes vid laga påföljd. För Berättelser och Historietter gäller oivillkorligt förbud.